

JAZZFLITS NUMMER 421

17 JUNI 2024

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

3 JAZZ OP PAPIER

De blues ingeboekt II (Jan J. Mulder)

5 JAZZ OP DE PLAAT

Sun Ra, Michael Baird, Elsiris,
Sam Braysher, Jack Walrath, Nyala,
Waldron/Lacy, Kasper Rietkerk e.a.

11 JAZZ OP HET PODIUM

Ella Zirina, Tijs Klaassen,
Jazz te Gast, Guy Salamon e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

19 Stanley Turrentine (Erik Carrette)

22 Europe Jazz Media Chart juni

20,5 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 03 2024

JF 422 KOMT 8 JULI UIT

BERICHTEN

Achttiende tegel onthuld van Enkhuizense Jazzwalk of Fame

Tijdens het 49ste Jazzfestival Enkhuizen werd 1 juni een nieuwe tegel onthuld in de Jazzwalk of Fame op het Venedie in Enkhuizen. De tegel is opgedragen aan de Engelse formatie Bob Kerr's Whoopee Band. Die gaf op 17 januari 1993 het eerste optreden in de plaatselijk Sgt. Pepper's Jazz-Club. De onthulling werd gedaan door Harry Jans, voormalig leider en banjoiist van de Herringtown Jazzband. De Jazzwalk of Fame is een initiatief van de Sgt. Pepper's Jazz-Club. Sinds 2008 worden nieuwe tegels geplaatst. De 'walk' telt er inmiddels achttien. Onder anderen Ken Colyer, Kid Ory, Buddy Bolden, Ella Fitzgerald, de Original Dixieland Jass Band, Benny Goodman, Louis Armstrong, Max Collie, Glenn Miller en Duke Ellington 'liggen' in Enkhuizen.

Maartje Meijer benoemd in directie A'dams conservatorium

Maartje Meijer is benoemd tot adjunct-directeur van het Conservatorium van Amsterdam (CvA). Met haar komst is de driekoppige directie weer compleet. Meijer (1985) studeerde jazz-zang en -piano aan het CvA en gaf onder meer leiding aan het Junior Jazz College. Ze was ook muzikaal leider van de jong talent-bigband van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (Jong JOC). Platen maakte ze met Joris Roelofs, Lonneke van Straalen, Jesse van Ruller, Maarten Hogenhuis en anderen.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

ia 77

JazzFlits

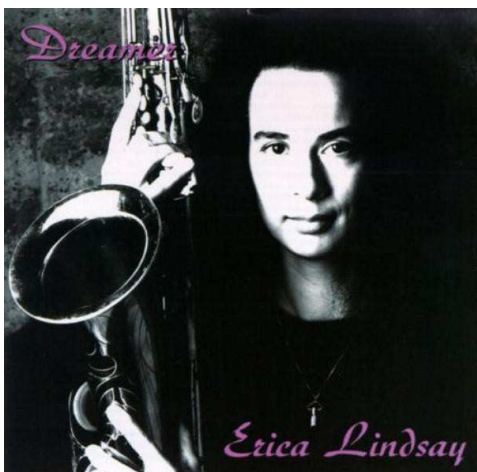
TOONAANGEVEND JAZZPERIODIEK SINDS 2003

VERVE BRENGT ALBUM MET BBC-OPNAMEN LOUIS ARMSTRONG UIT

Onder de titel 'Louis In London' is bij Verve een album verschenen met niet eerder uitgebrachte live-opnames van trompettist-vocalist Louis Armstrong. Ze werden in de zomer van 1968 gemaakt in de televisiestudio's van de Britse omroep BBC, enige weken nadat hij The Beatles van de bovenste plek van de Britse hitparade had verdreven met zijn single 'What a wonderful world'.

Het resultaat van de sessie beviel hem zo goed, dat hij kopieën van de BBC-geluidsband maakte om aan vrienden te geven. Ook als hij bezoek had speelde Armstrong de band van deze sessie af, aldus een toelichting bij de release. Verve brengt nu dertien nummers van de sessie officieel uit. Waaronder 'When it's sleepy time down south', 'Hello, Dolly!', 'Blueberry hill', 'Mack the knife', de hit 'What a wonderful world' en 'When the saints go marching in'. Naast Armstrong zijn als 'All Stars' Tyree Glenn (trombone), Joe Muranyi (klarinet), Marty Napoleon (piano), Buddy Catlett (bas) en Danny Barcelona (drums) te horen.

Erica Lindsay op de hoes van een plaat die ze in 1989 voor Candid maakte.

Erica Lindsay krijgt oeuverprijs

Saxofoniste-componiste Erica Lindsay heeft op 4 juni in het National Jazz Museum in Harlem de Lifetime Achievement Award van de Mutual Mentorship for Musicians (M³) ontvangen. Ze kreeg de prijs van 5.000 dollar voor haar muzikale kwaliteiten, leiderschap en educatieve activiteiten. M³ werd in maart 2020 in New York opgericht om vrouwelijke en non-binaire jazzmusici meer zichtbaar te maken. Lindsay (1955) werkte met onder anderen Melba Liston, Clifford Jordan, Dizzy Gillespie, McCoy Tyner, Reggie Workman en George Gruntz.

Cécil McLorin Salvant.
(Foto: Karolis Kaminskas)

Darcy James Argue leidt vier keer het Metropole Orkest

Componist-bandleider Darcy James Argue zal begin volgend jaar het Metropole Orkest leiden gedurende een korte tournee met zangeres **Cécil McLorin Salvant**. Er staan vier optredens gepland. In Groningen (3 februari 2025), Utrecht (4 februari), Amsterdam (5 februari) en Eindhoven (7 februari).

Alex Riel. (Foto: Gorm Valentin)

DRUMMER ALEX RIEL OVERLEDEN

De Deense drummer Alex Riel is 9 juni op 83-jarige leeftijd overleden. Als jazzmusicus was hij actief in de oude stijl, swing, bebop, fusion en avantgarde. Riel begon zijn loopbaan midden jaren zestig als huisdrummer van jazzclub Montmartre in Kopenhagen. Hij begeleidde daar onder anderen Ben Webster, Dexter Gordon, Kenny Dorham, Johnny Griffin, Don Byas, Donald Byrd, Brew Moore en Yusef Lateef. In 1965 maakte Riel zijn eerste eigen plaat en werd hij gekozen tot Deens jazzmusicus van het jaar. Dat jaar toerde hij ook met het Bill Evans Trio, samen met bassist Eddie Gomez. In 1967 vormde hij het Riel-Mikkelborg Quintet en enige jaren later de jazzfusionband V8. Na een drukke jazzrockperiode nam Alex Riel eind jaren negentig twee albums op met saxofonist Michael Brecker. Meer recentelijk trad hij op met pianist Abdullah Ibrahim en de NDR Big Band uit Hamburg. Riel is als begeleider op honderden platen te horen, met onder anderen Stan Getz, Chet Baker, Ben Webster, Kenny Dorham en Dexter Gordon. Voor platen onder eigen naam wist hij behalve Michael Brecker ook bijvoorbeeld Jerry Bergonzi, Kenny Werner en Mike Stern te strikken. Op jonge leeftijd werd Riel als lid van een oude-stijlorkest sterk beïnvloed door Big Sid Catlett, Zutty Zingleton. Later legde hij zijn oor te luisteren bij Elvin Jones, Roy Haynes en Tony Williams. Alex Riel speelde ook in rockgroepen.

TROMPETTISTE DOET EINDEXAMEN CONSERVATORIUM MET VROUWELIJKE BIGBAND

Trompettiste Meike Brandt geeft op 19 juni in Zwolle haar afstudeerconcert aan het ArtEZ Conservatorium samen met een door haar gevormde bigband met louter vrouwelijke leden. Ze zet met het orkest een punt achter vier jaar studeren aan de richting jazz- en poptrompet.

Meike Brandt vindt dat vrouwen ondervertegenwoordigd zijn in de muziekindustrie en wil daar met haar afstudeerconcert nadrukkelijk aandacht voor vragen. Door een geheel door vrouwen gevormde bigband te laten spelen, hoopt ze aan te tonen dat bigbands niet overwegend uit mannen hoeven te bestaan. Haar afstudeerproject heet dan ook: 'Break the circle'. Het concert van Meike Brandt begint om 21.00 uur en is voor eenieder bij te wonen in Schouwburg Odeon in Zwolle.

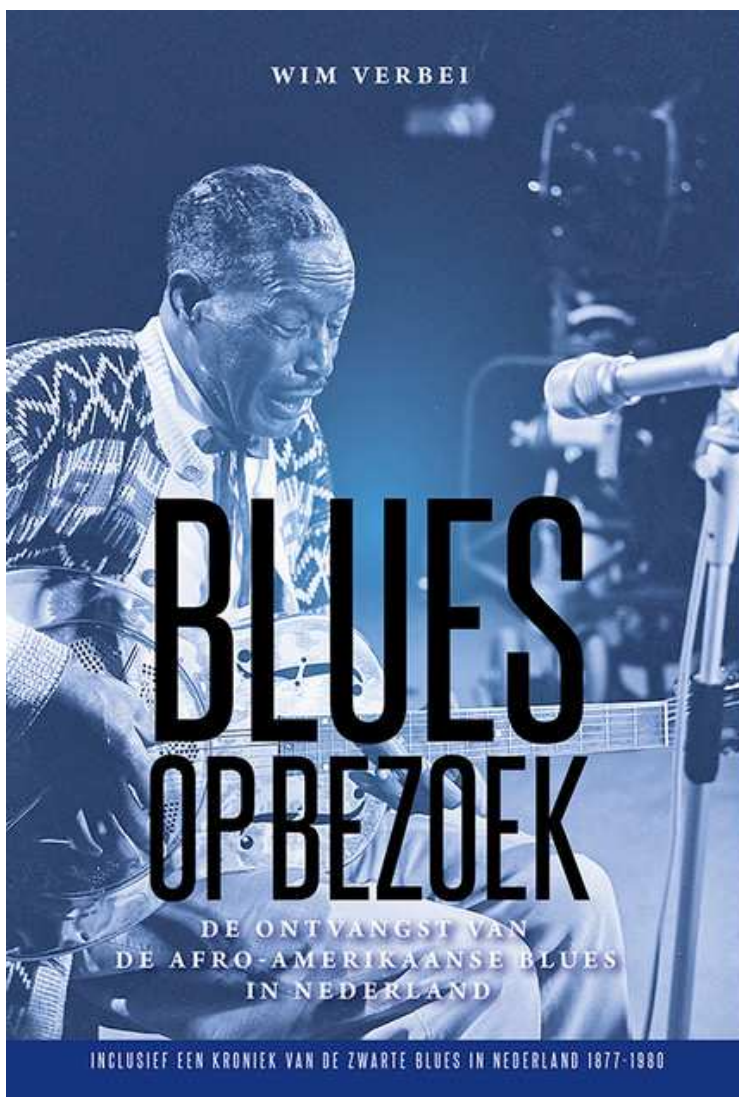
JAZZ OP PAPIER

DE BLUES INGEBOEKT (II)

In het eerste deel van dit tweeluik onder de titel 'De blues ingeboekt' (Jazzflits 420) zagen we hoe blues jarenlang vanuit de jazz werd belicht: jazzbladen en -boeken ruimen er wel een plaats voor in, maar je kunt je niet aan de indruk onttrekken dat redacteurs dat vooral als een verplicht nummer zagen. Bovendien ging men veelal voorbij aan de authentieke vorm zoals die zich nog altijd als een levende muziek manifesteerde.

Spurwerk had al uitgewezen, dat naast de aftreksels die tot de vermaaksindustrie waren doorgedrongen, er nog wel degelijk blues bestond die springlevend was. Dat hadden in Duitsland Horst Lippmann en Fritz Rau goed in hun oor geknoopt. Zij probeerden oude (en nieuwe) vertolkers van het genre te traceren en hen te bewegen voor een tournee door Europa onder de naam American Folk Blues Festival. Ze moeten het idee van Norman Granz' Jazz At The Philharmonic hebben afgekeken, al ontbreken daar de aanwijzingen voor. Vanaf 1962 werd het een jaarlijks gebeuren. Helaas ging het feest de eerste drie jaar aan ons land voorbij: Nederlandse impresario's hadden geen belangstelling. Maar de populariteit van de blues kreeg er een enorme impuls door.

Er verschenen tijdschriften, voorheen ongekend, die geheel aan blues gewijd waren. Het Engelse **Blues Unlimited** was in 1963 het eerste. Het werd een internationaal forum, waar een ieder met enige naam aan bijdroeg. Drie jaar later volgden in Frankrijk **Soul Bag** en in Zweden **Jefferson**. In het 'land van de blues', de VS dus, duurde het nog twee jaar, voordat daar een blad van de grond kwam; het werd **Living Blues**. Nederland liep, ook in dit opzicht achterop: pas in 1975 startte Rien Wisse zijn **Block** – een samentrekking van 'blues' en 'rock'. Voorlopig echter kon een nieuwe generatie bluesliefhebbers in ons land zijn verhalen kwijt in het in juli 1965 opgerichte **Jazzwereld**. Al in het eerste nummer constateerde Arend Jan Heerma van Voss dat de blues in Nederland [vervolg in de rechterkolom...](#)

land nog steeds een onderontwikkeld gebied was. Maar hij bleef optimistisch: "Kijken we naar de platenmarkt, dan zijn er juist de laatste maanden diverse initiatieven genomen, die op een inderdaad goede toekomst doen hopen."

Na Heerma van Voss traden in zijn voetsporen: Rien Wisse, die met zijn vrouw Marion het blad staande hield tot aan het laatste nummer toe, Guido van Rijn, die promoveerde op een bluesonderwerp en productief bleef als auteur van boeken en als producer van het platenlabel Agram, Leo Bruin, die platen produceerde voor Swingmaster en daar hoesteksten bij schreef, en Wim Verbei, over wie zo meteen meer.

Dat de belangstelling voor blues flink was toegenomen was ook anderszins duidelijk. Sinds eind jaren vijftig kwamen er bluesboeken op de markt. Zo verzamelde de Duitse 'jazzpauze' Joachim Ernst Berendt zevenenvieftig teksten, voorzag hij ze van een vertaling en voegde er een lang essay aan toe. In ons land deed Paul Breman iets soortgelijks, verdeelde ze over motieven en zette er uitgebreide kanttekeningen bij. In één daarvan verwijst hij naar de verzameling '**Blues Fell This Morning**' van de Brit Paul Oliver (1960) en voegt eraan toe: "Een van de meest belangrijke boeken over blues, bluestekst en sociale achtergronden. [...] Dit boek verscheen juist toen tekst en aantekeningen van deze bundel persklaar waren, anders had ik er zeker nóg meer uit gebruikt."

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Oliver had al eerder van zich doen spreken: zo schreef hij een gezaghebbend opstel in de bundel **'Jazz'**, geredigeerd door Nat Hentoff en Albert McCarthy (1959). En tien jaar later verscheen zijn definitieve geschiedenis: **'The Story of the Blues'**. Geldt Paul Oliver, samen met Sam Charters, als de pionier op dit terrein, na hen kwam de productie van bluesboeken goed op gang. Nóg een algemeen, historisch overzicht verscheen er ruim dertig jaar later, **'Nothing But The Blues: The Music And The Musicians'**, met als redacteur Lawrence Cohn (Abbeville Press, 1993).

Uit de grote diversiteit aan publicaties een greep:

Van Alan Govenar verschenen meerdere uitgaven over de blues in Texas; één daarvan een lijvig, luxueus uitgevoerd boek (Texas A&M University Press, 2008)

Een academische studie is **'Big Road Blues'** van David Evans (University of California Press, 1982)

De Duitser Walter Gissing analyseerde het werk van Robert Johnson in **'Mississippi Delta Blues: Formen und Texte'** (Akademische Druck- und Verlagsanstalt, 1986)

Guido van Rijn schreef liefst zes biografieën: over Smokey Hogg, Walter Davis, Leroy Carr, Washboard Sam, Jazz Gillum en Joe & Charlie McCoy (Agram Blues Books)

Een woordenboek (in het Frans) is **'Talkin' That Talk: Le Langage Du Blues Et Du Jazz'** van Jean-Paul Levet (Ed. Kargo, 2003)

Van Edward Komara is de peperdure **'Encyclopedia Of The Blues'** in twee delen (Routledge, 2006)

Fotoboeken zijn er plenty: van de Zweedse fotograaf Erik Lindahl bijvoorbeeld **'44 Days On The Blues Highways'** (Tid&Rum, 2020)

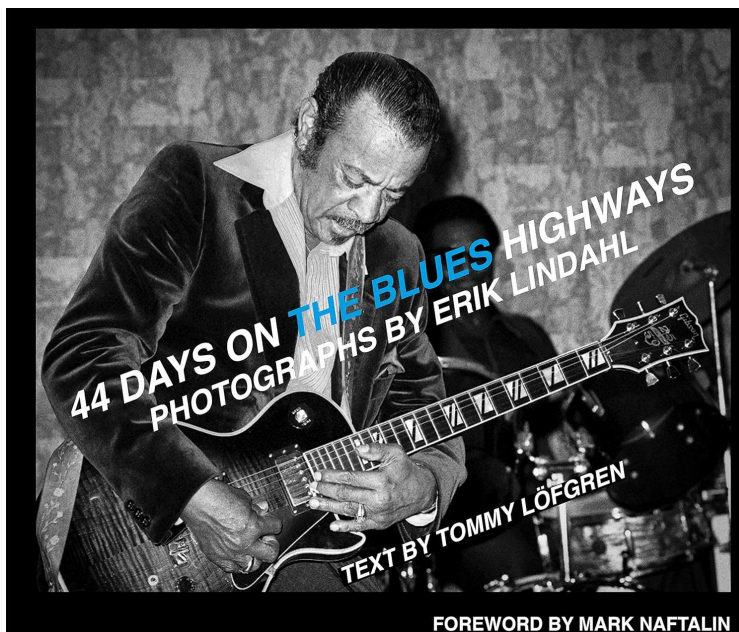
Een hoezenboek is **'The Blues Album Cover Art'**, red. Graham Marsh & Barrie Lewis (Collins & Brown, 1996)

Een strip is gebaseerd op een scene in het leven van Charley Patton met tekeningen van Robert Crumb, in de Franse serie BD Blues + 2 cd's (Ed. Nocturne, 2004)

Een kijkboek of, zo u wilt, coffee-table book is **'BB King Treasures'**, met reproducties van parafernalia (Bulfinch Press, 2005)

Verder: discografieën, platengidsen, reisverslagen en wat al niet.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

De omslag van een fotoboek over de blues.

In 1996 begon Wim Verbei een rubriek in Block waarin hij het allemaal probeerde bij te houden. Daarin vermeldde hij niet alleen feitelijke gegevens, maar zette de boeken, overgoten met een persoonlijk sausje, in hun verband. In 2013, na zeventien jaar en 46 afleveringen, had hij er zo'n anderhalfduizend besproken. Hoe leesbaar de afleveringen stuk voor stuk ook waren, bij elkaar was het zo'n wirwar geworden dat het steeds moeilijker werd een titel op te zoeken. De alfabetische volgorde was voortdurend onderbroken door het inlassen van herdrukken, vertalingen, gemiste uitgaven, nieuwe en aangekondigde boeken. De behoefte bestond aan een nieuwe, bij voorkeur Engelse talige publicatie met een nieuwe indeling en een index. Maar hij kon niks beloven...

Gebruikers van een bibliografie konden intussen een beroep doen op het standaardwerk van Robert Ford, waarvan de tweede editie verscheen in 2007. Deze ging zelfs nog verder door daarin ook tijdschriften- en krantenartikelen en ander kleingoed te betrekken. Wie hecht aan een waardeoordeel moet het daar echter zonder stellen. Voor hen is een handig naslagwerk dat van bovengenoemde Komara en Greg Johnson, **'100 Books Every Blues Fan Should Own'** (Rowman & Littlefield, 2014). Afgezien van de belachelijke titel is dit een zeer aanbevolen wegwijzer met deskundige toelichtingen.

In **'Blues op bezoek'** heeft Wim Verbei zich nu geworpen op een ander aspect van de blues: de concerten die hier te lande hebben plaatsgehad. Hij registreerde daarvan alle gegevens omtrent de artiesten, de locatie, de datum, het programma, en of de uitvoering is vastgelegd of uitgezonden en zo ja, op welk tijdstip. Dit resulteerde in een kroniek, die hij ter plaatse door de lopende tekst heen strooide. Zowel de kroniek als de tekst zelf zijn overvloedig aangevuld met citaten uit dag- en weekbladen. Zo weten wij nu bijvoorbeeld precies welke artiesten er allemaal optraden tijdens de diverse uitvoeringen van het American Folk Blues festival. Dat van 1972 zou de laatste zijn: de opzet begon sleets te worden. Critici hadden trouwens al opgemerkt dat een publiek van een ouwe knakker, die gewend was thuis voor zijn 'country shack' te spelen, niet mag verwachten dat hij in de [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

ambiance van een grote concertzaal zich op zijn gemak voelt. Hierna waaiert - net als jazz - de blues en daarmee de aard van de concerten alle kanten op. Bij 1980 gekomen, zette hij er een streep onder. Voor de lezer werd het trouwens op den duur allemaal te veel van hetzelfde.

Boeiender zijn de hoofdstukken over de jaren daarvoor. Ons land was toen minder bedeed door het bezoek van blues-artiesten. Over de vijftintig jaar na 1938 (met een optreden van Alberta Hunter) komt Verbei niet verder dan tien gasten, waaronder een paar 'blues shouters', interpreteerders van boogiewoogie - ook een vorm van blues - en outsiders als Odetta, Fats Domino en Ray Charles. Het deel over Big Bill Broonzy is vooral interessant vanwege de details, die Verbei onder andere ontleende aan de aantekeningen die Michiel de Ruyter destijds maakte over zijn verblijf hier.

Verbei heeft er voor gekozen in zijn verhaal ook de eerste 'zwarte' artiesten te betrekken: de Jubilee Singers en minstrelshows. Dat staat mij te ver van de blues af, bovendien zijn die al uitgebreid aan de orde geweest in artikelen van Aldert Toornstra en anderen (zie mijn lijstje in Jazzflits 397, 8 mei 2023, pag. 33). Een paar foutjes zijn de namen van bassist Bob (= Rob) Langereis en auteur Frank Briggs (= Driggs). Hoofdstuk XI (elf) moet zijn IX (negen) en de oorspronkelijke uitgave van Charters' 'The Country Blues' heeft geen ondertitel. Het boek eindigt met een tiental ahangsels, die voornamelijk bestaan uit diverse lijstjes van platen en boeken, en een register.

Ik denk dat er niemand is die de inhoud volgt zoals die zich ontrolt, en dat zal de bedoeling ook niet zijn geweest. Maar Verbei's inspanningen hebben wel een bijzonder en degelijk naslagwerk opgeleverd.

Jan J. Mulder

Wim Verbei.

Blues op bezoek : de ontvangst van de Afro-Amerikaanse blues in Nederland.

Haarlem : In de Knipscheer, 2024.

XII, 444 pag. : ill.

ISBN 978-94-93368-09-5 pbk

Prijs 34,50 euro

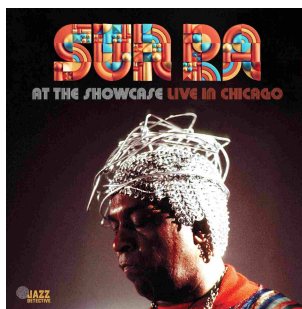
Herstel: in de vorige aflevering zou de tweede editie van Jazzmuziek door Gilbert en Poustochkine in 1952 verschenen zijn; dat moet zijn 1947. Het was de derde druk die in 1952 verscheen.

JAZZ OP DE PLAAT

SUN RA

At the Showcase (Live In Chicago 1976-1977)

Elemental Records (<https://tinyurl.com/5t3necyc>)

Het zijn goede tijden voor Sun Ra-fans. Na het Paradiso-album van het Nederlands Jazzarchief komt producer Zev Feldman nu met twee niet eerder uitgebrachte opnames van het Arkestra in de club Jazz Showcase in Chicago uit 1976 en 1977. Het dubbelalbum op Elemental Records is weer zorgvuldig verpakt en gedocumenteerd, met 'liner notes' van John Corbett en interviews met onder meer Marshall Allen (die op zijn honderdste nog steeds met het orkest optreedt!) en liefhebbers als Jack de Johnette, David Murray en Thurston Moore (Sonic Youth). Het feit dat clubeigenaar Joe Segal normaal gesproken vrij behoudend programmeerde (Sonny Stitt was een van zijn favorieten) zegt iets over de acceptatie van Sun Ra als fenomeen. Want hoe wild en experimenteel zijn Arkestra ook tekeer kon gaan, de (bigband)traditie was nooit ver uit het zicht. Met name in de opname uit 1977 is dat duidelijk, want in stukken als 'Ankhnaton' (al sinds de jaren vijftig op het repertoire) en de standard 'Rose room' klinkt het ensemble als een sublieme bigband, met een perfecte balans tussen strakke organisatie en vrijheid. Heldenter John Gilmore is bovendien in bloedvorm en in het laatstgenoemde nummer honkt en scheurt hij als een volbloed rhythm & blues-blazer.

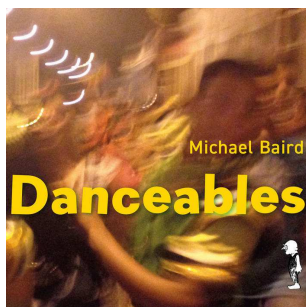
De set uit 1976 helt meer over naar de vrije, experimentele kant van het orkest. De lange opener, 'Calling Planet Earth & the shadow world', laat Gilmore ook weer aan het woord, maar dan als verkenners van de extremere mogelijkheden van zijn instrument. Zijn bijdrage volgt op een lange, ongeleide synthesizersolo van de bandleider, die bewijst dat hij als geen ander thuis is in de klankwereld van de elektronische toetsenborden. In het altijd aanstekelijke 'Theme of the stargazers' verrast gitarist Dale Williams met een gitaarsolo die de sporen van Jimi Hendrix ver-raadt. En met de hymne 'Space is the place' gaan de muzikanten hoorbaar de zaal in, net als in het onlangs uitgegeven Paradiso-optreden. Gelukkig is het Arkestra de rest van het album op het podium van de vrij kleine club blijven zitten, zodat de kwaliteit van de opname goed, helder en gedetailleerd is, en dat is in de catalogus van Sun Ra ook wel eens anders. Het album is op cd en op vinyl te koop.

Herman te Loo

Bezetting:

Michael Ray, Ahmed Abdullah, Emmett McDonald (trompet), Vincent Chancey (hoorn), Marshall Allen, Danny Davis, Elo Omoe John Gilmore, James Jacson, Danny Ray Thompson, (rieten, fluiten), Sun Ra (piano, orgel, synthesizer), Dale Williams (gitaar) Richard Williams (bas), Luqman Ali (drums), Atakatune (conga's) Eddie Thomas (percussie), June Tyson, Cheryl Banks-Smith, Wisteria (zang).

MICHAEL BAIRD
Danceables
 SWP Records

In 2017 liet slagwerker/componist Michael Baird al eens een mooie compilatie verschijnen van de muziek die hij met zijn groep Sharpwood tussen 1984 en 1993 maakte. Dat er nog veel meer moois in zijn archieven ligt, komt nu tot uiting in het dubbelalbum 'Danceables', dat de periode 1996 – 2022 (en negen cd's) beslaat. De titel is enerzijds serieus, maar anderzijds ook 'tongue in cheek' bedoeld. De muziek die de in Zambia geboren Brit maakt, benadert het fenomeen ritme namelijk van heel veel kanten, en de dansbaarheid is er daar maar een van. Waar hij ook in grossiert, is in bizarre, maar tegelijk ook memorabele melodieën, zoals duidelijk wordt in een vijftal stukken van het album 'The Ritmoloog Continues' (2005), met gasten als toetsenist Jeroen van Vliet, steeldrummer Konkie Halmeyer en djembé-speler Kofi Ayivor. Baird heeft samen met technicus Zlaya Hadzic de tracks opnieuw gemixt, waardoor alles fris en helder klinkt. Het album als geheel laat zich aanhoren als een film in je hoofd, met een grote variëteit aan sferen, van uitgesproken vrolijk tot verwarrend en obscuur. Een aanrader voor wie eens een vreemd feest wil organiseren.

Herman te Loo

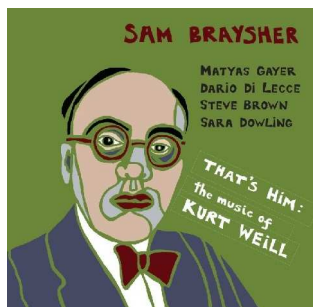
Bezetting:

Michael Baird (drums, percussie, keyboards, composities)
 + diverse gasten.

Luister hier naar tracks:

<https://swprecords.bandcamp.com/album/danceables>

SAM BRAYSHER
That's Him: The Music Of Kurt Weill
 Eigen Beheer

Werk van Kurt Weill, maar dan gehuld in een jazzy jasje. De prijswinnende Londense altsaxofonist Sam Braysher bewerkte voor zijn cd 'That's Him: The Music Of Kurt Weill' negen stukken van de beroemde Duitse componist en voegde één eigen bebopstuk toe, 'Ships adrift'. Met zijn kwintet leunt de nog jonge musicus Braysher in sommige andere tracks ook stevig op de bebop, maar er is ook plaats voor lyriek en luchtige swing.

Een plezierige verrassing is de zang van Sara Dowling, die je qua swing, sfeer en interpretatie linea recta terugvoert naar het New York van de jaren dertig. Sam tekent voor de meeste solo's. De Brit neemt weinig risico's. Het album kenmerkt zich door vakmatig prima uitgevoerd werk, maar echt spannend wordt het niet, behalve als Sara aan het woord komt. Verder is de groep best lekker op dreef zonder uit de bocht te vliegen en ze doet recht aan de fraaie melodieën van Weill.

Hans Invernizzi

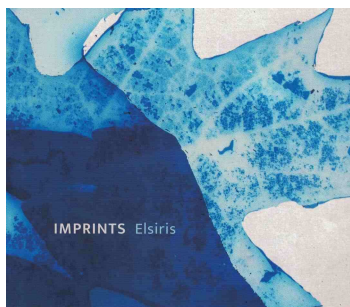
Bezetting:

Sam Braysher (altsax),
 Matyas Gayer (piano),
 Dario Di Lecce (bas),
 Steve Brown (drums), Sara Dowling (zang).

Bekijk hier een video over het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=XjimVeRV9lo>

ELSIRIS
Imprints
Sonna Records

Elsiris is weer zo'n verrassende band uit België met musici die hier zo goed als onbekend zijn. Jasmien Geijsels is de leider, componist en maakte de teksten. Geijsels liet zich bij het schrijven van de teksten op haar debuutalbum inspireren door de zee, wind, regen en het weer in het algemeen. Allemaal niet zo belangrijk want de woorden doen er eigenlijk niet toe. Wat wel belangrijk is zijn de klanken. Klanken die een enkele keer doen denken aan dierengeluiden of een tram in de verte. Het kunnen ook klanken zijn van 'soundscapes' die samensmelten met de piano, bugel of cymbalen en gewoon mooi zijn. Rust en stilte maken daarbij een essentieel deel uit van de muziek. Dat alles zou makkelijk kunnen leiden tot geluiden die weinig samenhang met de muziek hebben, maar daar is bij Elsir geen sprake van. Aan de muziek is niets zweverigs te ontdekken. Er zijn geen diepgravende intellectuele uitdagingen die de luisteraar moet overwinnen. Elsir maakt van de sounds gemakkelijke, toegankelijke, beeldende en romantische muziek van een buitengewone schoonheid. Het tempo kan zo vertraagd zijn, dat bijna van verstarring kan worden gesproken. Het geeft spanning aan de muziek. Geijsels speelt eenvoudig en laat haar piano samenvloeien met de geluiden van Wissels en de prachtige, warme bugel van Savoyat. Op enkele nummers zingt Jasmien, zichzelf begeleidend. In een stijl die gevoelig, ingehouden en helder is, en inmiddels herkenbaar is als de kenmerkende Sonna-Records-stijl. Imprints laat daarmee een voetafdruk achter van een uiterst rustgevend en stressbestendig album.

Tom Beetz

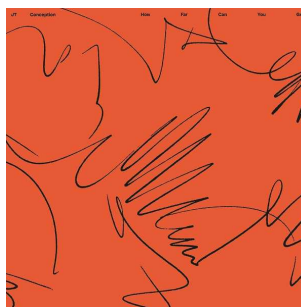
Bezetting:

Jasmien Geijsels (piano, synthesizer, zang),
 Pierre -Antoine Savoyat (bugel),
 Élie Goulème (drums),
 Tsai-Wen Hui (stem), Diederik Wissels (soundscapes).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/r6dem62r>

JT CONCEPTION
How Far Can You Go?
Playground Music Estonia

Janno Trump, bassist, componist en bandleider, is met zijn tien man sterke band JT Conception een begrip in de jazzscene van zijn thuisland Estland. Ook in de andere Baltische staten kennen ze het gezelschap van Trump inmiddels goed. In de rest van Europa hoopt Trump met de cd 'How Far Can You Go?' te scoren - en dat zou zomaar kunnen lukken. De zeven composities van Janno staan als een huis. Met in totaal dertien muzikanten - inclusief drie gasten - swingt en grooved Trump dat het een aard heeft. Niet voor niets, zo blijkt, is de band die in 2015 startte, bekroond. In 2019 werd de groep uitgeroepen tot 'Jazz Ensemble of the Year'. Trump mocht zich in 2023 in eigen land 'Musician of the Year' noemen. Eerdere albums van JT Conception verschenen in 2016 ('One') en 2017 ('Wait For It'), maar met 'How Far Can You Go?' hoopt Trump internationaal door te breken. Voor de liefhebbers van jazzfunk met een flinke scheut rock is deze nieuwe plaat een must. De stukken van Trump zitten stevig in elkaar en bewijzen dat er ook in deze tijd emplooi is voor een (bijna) bigband. De stukken klinken fris, 'crispy' en hedendaags. Het samenspel is zeer hecht. JT Conception opereert als een strakke eenheid en heeft zoveel verschillende klankkleuren in de gelederen dat de cd geen moment gaat vervelen. Het is niet verbazingwekkend dat de band in eigen land een jong publiek aanspreekt. Trump weet precies hoe hippe jazz à la Snarky Puppy moet klinken.

Hans Invernizzi

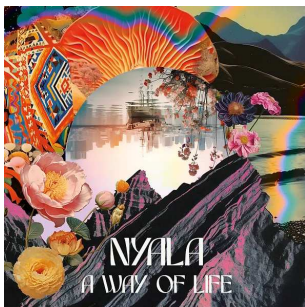
Bezetting:

Janno Trump (basgitaar, synth bass), Madis Muul (keyboards), Pent Järve (gitaar), Caspar Salo (percussie), Dmitri Nikolajevski (drums), Danel Aljo (tenorsax, sopraansax), Keio Vutt (baritonsax), Allan Järve, Jason Hunter (trompet, flugelhorn), Johannes Kiik (trombone, bastrombone) + Markus Anthony Eermann (fluit), Ricardo Padilla (percussie).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/mr29z9r8>

NYALA
Way Of Life
 Nyala Music

Nyala betekent vlam in het Indonesisch. Het jonge Tilburgs trio Nyala koos voor de naam omdat zijn muziek, net als een vlam, soms fel oplaait en dan weer dimt. Maar het vuurtje blijft branden. De drie - Pau Li Liem (zang, piano), Stef Joosten (elektrische bas), Jorrit Romme (drums) - hebben hun eerste album uitgebracht: 'Way Of Life', met elf eigen stukken die beslist jazzy klinken en waarin ruimte is voor improvisatie, maar die flink tegen de pop aan schuren.

Hoewel maar met zijn drieën, produceren Pau Li, Stef en Jorrit een zeer compleet bandgeluid. Pau Li en Jorrit leerden elkaar kennen op het conservatorium van Tilburg en besloten samen muziek te gaan maken. Stef voegde zich later bij het gezelschap en inmiddels kan het bandje onder andere bogen op winst bij het Carinthischer Sommerfest in Oostenrijk in de categorie 'jonger dan dertig'. Nyala stond ook op het Mittelfest in Cividale del Friuli in Italië.

De sound van Nyala wordt bepaald door de fraaie, lenige stem van de pianiste en de elegante wijze waarop de instrumenten worden bespeeld. Pau Li bepaalt de jazzy sfeer van de meeste songs. De groep houdt het graag klein en akoestisch maar pakt soms ook uit. De sfeer blijft echter ingetogen. Er is ruimte voor introspectie, zwaarte en melancholie, maar overall is 'Way Of Life' geen sombere plaat. Wel een serieuze. Nyala speelt verzorgde, melodieuze liedjes waarin niet buiten de lijntjes wordt gekleurd. En dat hoeft ook niet.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Pau Li Liem (zang, piano),
 Stef Joosten (elektrische bas),
 Jorrit Romme (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/4r46kpi9>

KASPER RIETKERK KRSIX
The Island
 Zennez

A Dutchman in London; zo kun je saxofonist-fluitist Kasper Rietkerk wel duiden. Opgegroeid in Kampen en uitermate succesvol in de Nederlandse jazzscene, besluit hij toch naar Londen te verkassen en zich in te schrijven bij de Royal Academy of Music. Een sprong in het diepe. Dat Kasper zijn hoofd boven water houdt in deze competitieve jazzgemeenschap blijkt wel uit zijn cd 'The Island' met zijn nieuwe band KRSIX. Die is voor dit project uitgebreid met een strijkerssectie en extra gastmuzikanten, onder wie tenorfenomeen Emma Rawicz. De cd opent met het massieve 'Baiji'; een heftige binnenkomer. Direct daarna is er rust in de tent met het 'Intro to roll it in glitter'. Natuurlijk gevolgd door het nummer 'Roll it in glitter' met een meeslepende partij accordeon van Anatole Muster en tekstloze vocalen van Immy Churchill. Prominent in het groepsgeluid is de trombone van Max McLeish. Hij duikt overal op met zijn volle sound. Maar vlak ook Rietkerk zelf niet uit; hij speelt juichend en jubelend op zijn altsax. Al het materiaal op deze cd is ook nog eens door hem zelf geschreven en gearrangeerd. Zijn composities zijn mede door de flinke bezetting groots en meeslepend, met duidelijke melodelijnen en thema's. De titel van de cd 'The Island' refereert aan het eigenzinnige Verenigd Koninkrijk dat met zijn geheel eigen jazzscene veel jong talent produceert. Kasper Rietkerk is weliswaar met zijn 29 jaar niet meer piep, maar is toch voor Engeland een aanstormend talent, iets dat wij in Nederland natuurlijk allang wisten.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Kasper Rietkerk (altsax, fluit), Max Mc Leish (trombone), Alex Lockheart (gitaar), Benji Bown (piano), Toby Yapp (bas), Jonah Evans (drums) + Ezo Sarici (viool), Emily Harrison (viool), Charlie Howells (viola), Cubby Howard (cello), Anatole Muster (accordeon), Emma Rawicz (tenorsax), Immy Churchill (vocals).

Bekijk hier het nummer 'Ships of fools':
<https://tinyurl.com/5cjmkax8>

CLAUDIO SCOLARI PROJECT

Opera 8

Principal Records

De Italianen van het Claudio Scolari Project zijn niet te stuiten. De improviserende musici produceren de ene cd na de andere met experimentele jazz. Het laatste album heet 'Opera 8' en bevat weer zeer moderne jazz van drummer Claudio Scolari en zijn kompanen Daniele Cavalca, Simone Scolari en Michele Cavalca. Andermaal mixen de mannen jazz met hedendaagse beats en funksounds en het is wederom een plaat die tal van muzikale grenzen, ook tonale, zoekt.

Claudio en Daniele componeren de stukken - elf dit keer - en zorgen samen voor een brede set drumgeluiden en synths. Daniele speelt toetsen, Claudio's zoon Simone trompet en Daniele's broer Michele elektrische bas. Het 'familiebedrijfje' is weer goed op dreef en gaat voort op de op de eerdere cd's 'Cosmology', 'Upside Down' en 'Intermission' ingeslagen weg. Dat betekent: gestructureerd maar met grote vrijheden musiceren. Ouderwets swingen in vieren, dat doen deze heren niet.

Je moet als luisteraar mee op avontuur willen en de plaat niet opzetten als ontspannende achtergrond bij een borrel. Scolari verwacht dat je er eens goed voor gaat zitten om de complexe en bij vlagen ingenieuze tracks te beluisteren. Stilistisch bewandelt de groep hetzelfde pad als op de vorige albums: alle composities zijn weer gedurfde en onvoorspelbare 'soundscapes'. Enerverend, interessant maar niet makkelijk te verteren.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Claudio Scolari (drums, synth programmering), Daniele Cavalca (drums, live synths, Fender Rhodes, piano), Simone Scolari (trompet), Michele Cavalca (elektrische bas).

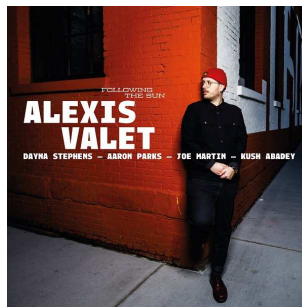
Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/yc6nkawn>

ALEXIS VALET

Following The Sun

Jazz&People

De Franse vibrafonist Alexis Valet, in 2015 afgestuurd in Bordeaux, is een bekende naam in Parijs, maar dat geldt niet voor de jazzwereld van New York. Daar kende niemand hem. Toch waagde Valet in 2022 de oversteek naar de Big Apple. Gaandeweg vond de Fransman, door veel deel te nemen aan de nachtelijke jamsessies in de jazzclubs, zijn weg in de Amerikaanse stad. De titel van zijn in New York opgenomen album verwijst naar het avontuur dat Alexis aanging toen hij op de bonnefooi naar de VS reisde: 'Following The Sun'.

De opnames zijn gemaakt met een kwintet bestaande uit lokale topmuzikanten. De groep klinkt dan ook bijzonder professioneel in acht eigen stukken waarin de vibrafoen en de sax het voortouw nemen bij het soloeren. De nummers zijn modern en Amerikaans - en geven blijk van een groot respect voor de beboptraditie. Valet leerde de musici die we op de cd horen - Dyana Stephens (tenorsax), Aaron Parks (piano), Joe Martin (bas) en Kush Abadey (drums) - in New York kennen. Ze namen de plaat op in het Samurai Hotel in Queens.

De cd bevat alleen composities van Valet, waarvan het gros door hem in New York is geschreven. Ze klinken beslist niet Europees. Valet wilde er eer mee bewijzen aan de grote jazznamen van Amerika en dat is hem goed gelukt. De kwaliteit van de jongere garde van jazzcats is ook heel hoog. In zijn 'liner notes' prijst Alexis zijn New Yorkse collega's de hemel in. Dat is niet onterecht, want de vier zetten hun beste beentje voor en zorgen ervoor dat de Franse 'nobody' een stevig podium kreeg om zijn kwaliteiten te etaleren.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Alexis Valet (vibrafoon), Dyana Stephens (tenorsax), Aaron Parks (piano), Joe Martin (bas), Kush Abadey (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/2bh83r4m>

MAL WALDRON/STEVE LACY
The Mighty Warriors
 Elemental Music

In september 1995 organiseerde het Antwerpse kunstencentrum De Singel een driedaagse viering van de zeventigste verjaardag van Mal Waldron, toen al een tijd woonachtig in Brussel. Voor de laatste avond had de pianist twee combinaties in elkaar geschoven: zijn duo met sopraansaxofonist Steve Lacy en zijn trio met bassist Reggie Workman en drummer Andrew Cyrille. Aldus ontstond een kwartet van 'musicians' musicians' met een ongekeerde muzikaliteit en enorm luistervermogen. Op de eerste cd van het dubbelalbum met de registratie, 'The Mighty Warriors', maakt het viertal gebruik van composities van Waldron zelf en Lacy, plus twee Monk-stukken. Dat laatste is exemplarisch voor de muzikale opvatting van alle vier de muzikanten, in hoe ze ritmiek en melodie in elkaar vervlechten tot een diepzinnig, avontuurlijk en diep-menselijk geheel. Hun gevoel voor zowel traditie als vernieuwing is exemplarisch en plaatst hen tussen de pure jazz en de avant-garde in. Hoe ver hun reikwijdte is, wordt duidelijk in de tweede set, die veel geïmproviseerder van aard is. Het lange 'Variations of III' klinkt alsof het viertal vrij improviseert, al vanaf de eerste noten van Workman (de componist van het stuk), waarin hij strijk- en plukwerk afwisselt en het woord 'beheersing' zijn dubbele betekenis meegeeft. Als de anderen mee gaan doen, is er aanvankelijk nog geen herkenbaar ritme, maar halverwege brengt Cyrille de boel toch aan het swingen. Dan wordt ook duidelijk hoe sterk het ritmegevoel van alle muzikanten ontwikkeld is. Het slotstuk, dat ook de 25 minuten aantikt, opent met 'Snake out', een fijn uptempostuk van Waldron, dat uitloopt op een solo van Workman, en dan een van Cyrille, die op indrukwekkende wijze met dynamiek speelt. Na het terechte open doekje van het publiek zet Waldron zijn 'Variations on a theme by Cecil Taylor' in. Het is een ontroerend, introspectief stuk dat ook dramatiek toelaat, bluesy en meesterlijk. Na een reprise van 'Snake out' is het uit met de pret, en laat het publiek horen dat het een heerlijke avond heeft gehad. Dankzij Elemental Music kunnen wij daar een kleine dertig jaar later van meegenieten.

Herman te Loo

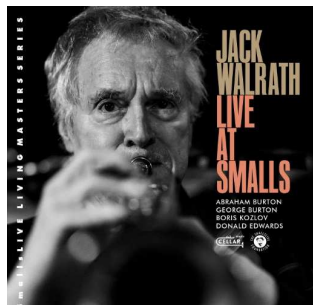
Bezetting:

Steve Lacy (sopraansax), Mal Waldron (piano), Reggie Workman (bas), Andrew Cyrille (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/bdhn3k7h>

JACK WALRATH
Live At Smalls
 Cellar Music Group

Drie inspiratiebronnen komen in de gedachten bij het beluisteren van dit kwintet onder leiding van de nu 78-jarige trompettist Jack Walrath. In het begin van het album is dat saxofonist Ornette Coleman, in diens akoestische tijd. Jack Walrath voorzag enkele stukken van vrij korte maar grillige thema's, waarna de band bijna een soort freejazz gaat beoefenen. Zij het met een lopende bas eronder.

Een andere inspiratiebron is vast bassist Charles Mingus. Neem het wat slordige maar tegelijk geïnspireerde samenspel, waarin de blues en de oertijd van de jazz doorklinken. De enorme dadendrang van alle muzikanten die elkaar uitdagen, en soms dwars door elkaar heen spelen. Beukende pianoakkoorden achter een trompetsolo die nog niet helemaal op gang is gekomen. Jachtige, korte basnoten.

En natuurlijk was Mingus misschien wel dé bedenker van het wat langere improvisatieschema. Walrath doet eveneens aan wisselingen van tempo en sfeer, al komen die ook spontaan tot stand. Zelfs het versnellen – letterlijk en opzettelijk versnellen dus, niet zomaar wat jagen – is op dit album te horen. Het leeft allemaal, inclusief de melodieën die nieuw zijn maar oeroud lijken.

We weten natuurlijk dat Walrath midden jaren zeventig behoorde tot de laatste Mingus-band van waarlijk groots niveau: die met saxofonist George Adams, pianist Don Pullen en drummer Dannie Richmond. Hij hield zich staande, en dat is al heel wat. In de coverstory van het juni-nummer van Jazz Bulletin worden herinneringen opgehaald aan deze roerige tijd.

De derde inspiratiebron is de stad: New York, waar Walrath woont. De ethiek van de 'Grote Appel' schrijft voor dat iedereen te allen tijde barst van de energie en niemand ooit oud wordt. Walrath dus ook niet; dat zal op zijn leeftijd dagelijks vele uren trompet studeren betekenen.

Hij blaast als een onbesuisde, technisch verbeterde versie van Don Cherry. De pianist zet daar hoekige akkoorden onder en gaat al solerend tot de rand van de vrije improvisatie. De rusteloze drummer stookt het zaakje verder op terwijl saxofonist Abraham Burton de onbehouden kant van Coltrane laat herleven. Ook dat past er helemaal bij. Gepolijst is anders, maar zoals gezegd: dit leeft. **Jeroen de Valk**

Bezetting:

Jack Walrath (trompet), Abraham Burton (tenorsax), George Burton (piano), Boris Kozlov (bas), Donald Edwards (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/23y7mddx>

JAZZ OP HET PODIUM

FESTIVAL JAZZ TE GAST

Datum en plaats:

8 juni 2024,

Diverse tuinen, Zuidhorn (Groningen).

Het festival van Jazz te Gast is een tweejaarlijks festival dat plaatsvindt in schitterende tuinen van de lommerrijke straat De Gast in Zuidhorn. Het kent een bijzondere opzet: er is een 'artist in residence' en een 'artist entrepreneur'. Die laatste nodigt een aantal binnenlandse en buitenlandse musici uit, die nog niet op het festival hebben gespeeld en in de ideale vorm ook niet eerder met elkaar hebben gespeeld. In een zogenoemd 'Greenhouse' studeren de musici voorafgaand aan het festival onder leiding van de 'artist in residence' stukken in. In verschillende bezettingen werden die op zaterdag 8 juni op verschillende podia uitgevoerd.

De 'entrepreneur' van dienst was dit jaar de Nederlandse componist, dirigent en pianist **Tijn Wybenga**. Zijn werk beweegt zich op de vlakken van jazzimprovisatie en modern klassiek. Daarnaast schuwt Wybenga de elektronica niet. Wybenga heeft zijn muzikale sporen al ruimschoots verdiend. Hij was één van de 'Nieuwe makers' van het Bimhuis (Amsterdam) en kreeg dit jaar de compositieopdracht van het North Sea Jazz Festival.

'Artist in residence' was niemand minder dan de Israëlische trompettist **Avishai Cohen**. Onder zijn toezien oog leverde het Greenhouse-project maar liefst veertien concerten op. Cohen zelf speelde zes concerten op één dag. En zoals een enthousiaste bezoeker opmerkte: "Dat kan alleen maar op een jazzfestival." Het festival opende sereen met een combinatie van Wybenga's elektronica, Cohens subtiele trompetklanken en de experimentele zang van de Franse **Leïla Martial**. Ze brachten een schitterende uitvoering van Cohens nummer [vervolg in de rechterkolom...](#)

Leïla Martial. (Foto: Willem Schwertmann)

Vlnr: Avishai Cohen, Tijn Wybenga en Leïla Martial openen het festival. (Foto: Willem Schwertmann)

'Afterthoughts'. Daarnaast speelden ze delen uit Cohens suite 'Ashes to gold', zijn protest tegen wat zich in Gaza allemaal afspeelt. Het openingsconcert sloot af met een emotionele oproep tot kalmte van de Israëlische trompettist.

Op het podium 'Onder de beuk' zette Avishai deze trant door met de Italiaanse bassist **Alessandro Fongaro**, 'artist in focus' op het North Sea Jazz Festival dit jaar. Indrukwekkend was ook de Curaçaose percussionist **Vernon Chatlein**, die in baseballtenue achter zijn trommels zat. Hij produceerde heel mooie en subtiele klanken!

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Een kwartier later alweer stond Cohen in de tuin aan de overkant van de straat Real Book-standards te spelen met de fabuleuze Oostenrijkse pianist **Elias Stemeder**. Een mooie uitvoering van 'I cover the waterfront' viel op. Het spelen van standards werd later op de middag voorgezet door bassist Fongaro en de fabelachtige Deense drummer **Anton Eger**. Een concert dat geheel gewijd was aan de muziek van trompettist Lee Morgan. Morgan is de held van zowel Cohen als Wybenga. Drummer Eger liet zich in deze bezetting zien als een interessante drummer die subtiel begeleidt. Het contrast met het bandje dat vlak daarna speelde, **Power Punk Sample Party**, kon niet groter zijn. Eger ging hier helemaal los in een drumgeweld dat in een groot stadion niet zou misstaan. Die toemeloze energie liet hij eerder op de dag ook al zien in voor de gelegenheid opgerichte Percussion Party met de hierboven al genoemde percussionist Vernon Chatlein. De Senegalese Kora-speler **Momi Maiga** sloot zich bij hen aan.

Naast de deelnemers aan het Greenhouse-project was er ook ruimte voor andere musici. Zo liet saxofonist **Jasper Blom** met de groep Wonderyears horen dat je uitstekend kan improviseren op de muziek van Stevie Wonder. Trompettist **Teus Nobel** bracht een mooie ode aan Chet Baker met een interessante afsluiter: Jimi Hendrix' 'Little wing'. In de categorie 'jong talent; viel het **Zooe Orgel Trio** op, bestaande uit drie Groningse studenten van het Prins Claus Conservatorium, onder wie de winnaar van de Mingus-prijs voor de beste compositie op het concours Conservatorium Talent Award 2024 (onderdeel van het festival Jazz in Duketown): Dimitrios Karkoulas. Tijdens het eten werden de gasten verwend door het **Macha Saxophone Quartet** met een repertoire van grote jazzklassiekers. 'Don't get around much anymore', 'Round midnight', noem het, en het kwam voorbij. Heerlijk om weer eens een serieus saxkwartet te zien en te horen. Zowel heen als terug naar Groningen zaten de jongens in dezelfde trein als wij. De terugreis konden we pas aanvangen na de feestelijke festivalafsluiter: een gezamenlijk concert van alle Greenhouse-deelnemers, uitgebreid met vier uitstekende strijkers van het Noordpool Orkest. Wybenga dirigeerde en Cohen zat tussen de blazers, van wie vooral trompettiste Suzan Veneman op

vervolg in de rechterkolom...

Marc Alberto (links) en Joachim Badenhorst.
(Foto: Willem Schwertmann)

Avishai Cohen met pianist Elias Stemeder.
(Foto: Willem Schwertmann)

viel. Vermeldenswaardig is ook een indrukwekkend 'spoken word'-moment van de saxofonist Marc Alberto! De toegift werd aan Lee Morgan gewijd. Cohen bracht een zinderende uitvoering van Morgans 'Yama'.

Jazz te Gast heeft met de 'Greenhouse'-formule een spannend concept te pakken. Het is een vorm die potentieel heel interessante muziek oplevert. Zet maar eens musici naast elkaar die elkaar nauwelijks kennen. Een gewaagd concept. Maar het concept werkt, want dit was alweer de vijfde editie van het festival. Jazz te Gast is het avontuurlijkste en spannendste festival van Nederland!

Bart Hollebrandse

Bekijk rechtsonder op onze website alle nummers van Jazzflits vanaf 2007. Klik hier: <http://www.jazzflits.nl/>

TIJN WYBENGA & FRIENDS MET AVISHAI COHEN

Bezetting:

Tijn Wybenga
(componist, directie, toetsen),
Leila Martial (zang/stem),
Avishai Cohen, Suzan Veneman (trompet),
Marc Alberto (sax, rap),
Joachim Badenhorst (klarinet),
Elias Stemeseder (piano),
Teis Semey (gitaar),
Alessandro Fongaro (contrabas),
Anton Eger (drums),
Vernon Chatlein (percussie),
Momi Maiga (kora, zang),
Aleksander Sever (vibrafoon) +

Noordpool Strijkkwartet:

Hieke Dam, Tessel Hersbach (viool),
Luca Altdorfer (altviool),
Teodora Nedyalkova (cello).

Datum en plaats:

9 juni 2024,
Bimhuis, Amsterdam.

Op 7 en 8 juni vond in Zuidhorn het tweejaarlijks festival Jazz te Gast plaats. Trompettist Avishai Cohen was er 'artist in residence' en maakte samen met componist Tijn Wybenga een programma, waarin dertien musici werden uitgedaagd om in één dag zeven uur nieuwe muziek voor te bereiden (7 juni) om die een dag later (8 juni) uit te voeren (zie ook pagina 11 van deze Jazzflits). In samenwerking met het Red Light Jazz-festival bood het Bimhuis het podium aan jong talent en rijzende sterren voor een 'reprise'. Een onvergetelijke avond waarop het oor werd gestreeld, maar waarop het ook knalde.

Het is niet verwonderlijk dat er grote tegenstellingen zijn in een zeventienkoppig gelegenheidsensemble. De spelers uit alle windstreken van Europa vormden een bont gezelschap. Ego's ook, maar niet op deze plek. Iedereen werkte samen om te genieten van dit unieke moment.

Er was nieuw werk te horen van Joachim Badenhorst, Marc Alberto, Teis Semey, Suzan Veneman en Tijn Wybenga. Het was fascinerend om de enorme synergie in deze groep te zien opbloeien. Wat mij betreft werd hier een soort Europees Kampioenschap gespeeld in de vorm van een concert dat lang duurde, maar ook veel te snel was afgelopen. Want: de composities en de arrangementen waren zeer boeiend.

Het Bimhuis zat stampvol. Tijn Wybenga gaf ontspannen leiding aan een ensemble dat qua klankmogelijkheden veel weg had van het Metropole Orkest, maar [vervolg in de rechterkolom...](#)

Trompettiste Suzan Veneman en vocaliste Leila Martial.
(Foto: Joke Schot)

Drummer Anton Eger. (Foto: Joke Schot)

wel heel anders uitgewerkt. 'Less is more' zou ik bijna zeggen, want de klanknuances kwamen uitmuntend tot hun recht in de intieme zaal, waarin het podium tot aan de rand werd benut. Alle muzikanten maakten indruk. Vooral bijzonder was de bijdrage van het Noordpool Strijkkwartet dat vierstemmig integreerde met de arrangementen. Opvallende solo's waren er voor de kora en de vibrafoon.

Niemand kon zich meten met de zang-stemexpressie van de Franse vocaliste Leila Martial. Haar virtuoze stemgeluid is onnavolgbaar. Zij is een stemkunstenaar pur sang. Hilarisch was een kwartetstuk van drummer Anton Eger, waarin hij met vrolijke bravoure teruggreep naar de eclectische jazzrock uit de jaren zeventig.

Wybenga nam af en toe plaats op de voorste rij om het geheel als kritische concertganger te observeren. Hij genoot zichtbaar, en zeer terecht, van wat zich bewoog tussen tedere poëzie en organische climaxen.

Ook speciale gast Avishai Cohen genoot en schitterde in alle bescheidenheid door één te zijn met de groep. De trompettist eindigde de lange set met een dankwoord en zijn interpretatie van 'Yama' van Lee Morgan.

Roland Huguenin

FESTIVAL JAZZ AAN DE SJTASIE

Datum en plaats:

7, 8, 9 juni 2024,
De Sjtasië,
Swalmen (Limburg).

Onder de rook van Roermond ligt het normaliter rustige dorpje Swalmen. Het voormalig Stationsgebouw lag er jarenlang leeg en verpauperd bij na het verplaatsen van het treinspoor, enkele tientallen meters verder, ten behoeve van de aanleg van de Swalmentunnel A73. Enkele jaren geleden kon Ferd Geisler (directeur en programmeur van het festival) dit niet meer aanzien. Hij trok de stoute schoenen aan om het historische gebouw op te knappen en er een culturele broedplaats van te maken met een jaarlijks jazzfestival op het betonnen tunneldak.

Inmiddels heeft dit bijzondere jazzfestival daar al drie keer plaatsgevonden (na vier edities in Roermond). Het biedt een podium aan talentvolle en gearriveerde jazzmuzikanten en bands uit de regio, maar ook aan grote namen uit België, Duitsland, Nederland en inmiddels ook de Verenigde Staten.

De voorgaande jaren was ik reeds aanwezig in Swalmen en ook nu was ik weer twee dagen present bij dit vooral gezellige en ontspannen festival met - ik citeer de poster - 'funk, jazz, blues en soul'. De ambiance is steeds prima in orde - met tot nu toe elk jaar goed weer - en zoals het hoort in Limburg, met de juiste bourgondische versnaperingen. Een grote pluim dus voor de vrijwilligers, op wie het festival volledig draait.

Elk jaar nodigt Jazz aan de Sjtasië een 'artist in residence' uit. Vorig jaar was dat saxofonist Boris van de Lek en het jaar daarvoor zijn collega Hans Dulfer. Dit jaar werden er twee benoemd: trompettiste Saskia Laroo en toetsenist Warren Byrd. Verder stonden ook onder anderen saxofonist Rinus Groeneveld en zangeres Masha Bijlsma op het programma. Dat bevatte dit jaar veel funk; een genre dat bij menig jazzfestival [vervolg in de rechterkolom...](#)

Warren Byrd en Saskia Laroo waren dit jaar 'artist in residence' in Swalmen. (Persfoto)

niet meer weg te denken is. Het is de kunst om toch nog een goede muzikale balans in het programma te vinden, ook voor Jazz aan de Sjtasië. Op de eerste dag stond de **Ad Colen Band** op het programma met het verrassende 'Diva's'-project. Voor dat project stak de saxofonist muziek van verschillende diva's, onder wie Maria Callas en Nina Simone, in een jazzjasje. Zijn band musiceerde fraai. **Zwornturf** is een stevig jazzfusion-trio bestaande uit gerenommeerde Belgische jazzmuzikanten. Zwornturf staat voor zware turf en dat hoor je. Het trio speelt geen zoetgevooisde muziek, maar stevige 'punchy' en virtuoze muziek, met duidelijke invloeden van grootheden van weleer zoals saxofonist Michael Brecker en toetsenist Herbie Hancock. Een indrukwekkend optreden! De afsluiting van de eerste festivaldag verzorgde de formatie **Lucid Lucia** van saxofonist Vincent Brijs. Ze werden bijgestaan door basgitarist Kim Clarke en trombonist Joe Bowie van de voormalige New Yorkse funkband Defunkt. Die twee, inmiddels van respectabele leeftijd, gaven de lekkere funk absoluut een 'boost'.

De tweede dag werd ik welkom geheten door **Jazzblazzt**. Hun freejazz was aan mij echter niet besteed. Ook een spontaan optreden in het gebouw op een later moment kon mij niet bekoren. Het was hard of heel hard. Elk spoortje subtiliteit ontbrak. Daarmee vergeleken was de Leuvense band **Alpacas Collective** een verademing. De mengelmoes van (diep)funk, wereldmuziek, afrobeat, hindustani reggae (en waarschijnlijk nog meer) deed denken aan Sun Ra. **Saskia Laroo** bracht een mix van jazz, pop, hiphop, elektronische dance muziek en dergelijke. Over smaak valt niet te twisten, over kwaliteit wel. Helaas stelde haar optreden teleur, zowel op trompet maar met name op alt-saxofoon.

Het festival Jazz aan de Sjtasië, dat wordt vormgegeven door een bevlogen directeur-programmeur, is uniek. Klein en fijn in haar opzet, met toch grote namen, een geïnteresseerd publiek en in een fraaie setting. Ben je er vroeg bij, dan kost een kaartje voor drie dagen maar 35 euro! Jazz aan de Sjtasië biedt daar heel veel voor. De data voor volgend jaar staan al vast: 6, 7 en 8 juni. Mijn agenda is al geblokt.

Ralf Jacobs

GUY SALAMON GROUP

Bezetting:

Guy Salamon (componist, drums, directie),
Ian Cleaver, Alistair Payne (trompet),
Sam Newbould (altsax),
Lucas Martinez (tenorsax),
Teresa Costa (fluit).

Datum en plaats:

1 juni 2024,
LantarenVenster, Rotterdam.

Teresa Costa. (Foto: Joke Schot)

Afgelopen maanden reisde hij door Mexico, Europa en Israël om zijn nieuwe album 'Free Hugs' te promoten (zie de recensie in Jazzflits 420). Tijdens Jazzahead! brak het publiek bij Guy Salamon en zijn troep de tent af, en nu was er een korte tour door Nederland. Salamons muziek is onweerstaanbaar en heeft een heldere boodschap: 'pluk de dag!'

Drummer, componist en bandleider Guy Salamon komt uit een muzikaal gezin, groeide op in Jerusalem en werd opgeleid in Tel Aviv. In 2014 ging hij naar het conservatorium van Amsterdam om zijn studie voort te zetten. Daar vond hij zijn draai en formeerde een eigen octet.

De muziek van Guy Salamon is een spannende belevenis. Zijn composities hebben stevast pakkende melodieën.

Salamon is een geboren entertainer. Zijn innemende manier van spreken en zijn olijke blikken, verraden niets van het vuur dat hij in zijn muziek legt. Zodra hij aftelt gaat echter alles op scherp en veert zijn groep energiek uit de startblokken. Een droomformatie, die vanwege zijn originaliteit stevig aan de weg timmert.

De tien nieuwe composities op 'Free Hugs' zijn steeds opgebouwd rond pakkende melodieën. Ze zijn verpakt in veelzijdige arrangementen en worden omkranst door rake improvisaties.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Guy Salamon. (Foto: Joke Schot)

Het resultaat is een afwisselend geluid, binnen een coherent stilistisch kader. De muziek doet soms denken aan het Willem Breuker Kollektief, Charles Mingus of Tom Waits en vloeit zonder grenzen of beperkingen. Salamon serveert een tien gangendiner vol contrasten en verrassingen. Vertrouwd klinkende muziek bovendien, die makkelijk binnenkomt en het gemoed streelt.

De Guy Salamon Group barst van het talent. De ambitieuze muzikanten komen allen uit het buitenland en genoten hun jazzopleiding in Nederland. Fluitiste Teresa Costa werkte mee aan de opname, maar is geen vast bandlid en speelde alleen vandaag live mee. Het gemêleerde gezelschap bewoog moeiteloos mee met tal van stijlen. Swing, bebop, Balkan, Klezmer, Keltische folk, gruzige rockabilly en vleugjes dixieland gaan moeiteloos samen met rauwe randjes en vrije improvisatie.

Kleine en grote momenten in ons bestaan zijn de bouwstenen van persoonlijke verhalen. Vertelkunst is beslist de kracht van Salamon, die precies weet welke lading hij aan zijn composities wil meegeven, laverend tussen troost, blijdschap en hilariteit. Zijn gevoel voor humor en een 'catchy' timing, gecombineerd met veelzijdige creativiteit, maken zijn muziek tot een spannende belevenis.

Roland Huguenin

ELLA ZIRINA (sologitaar) TIJS KLAASSEN KWINTET

Bezetting:

Mo van der Does (altsax),
Matthias Van den Brande (tenorsax),
Floris Kappeyne (piano),
Tijs Klaassen (contrabas),
Wouter Kühne (drums).

Datum en plaats:

31 mei 2024,
Bimhuis, Amsterdam.

Er zijn in Nederland weinig betere en mooiere plekken om een nieuw jazzalbum te presenteren dan het Amsterdamse Bimhuis. Het is een perfect podium, waar alles altijd feilloos werkt. Gitariste **Ella Zirina** deed het voor de tweede keer. Ze komt oorspronkelijk uit Letland en studeerde met een uitstekende beoordeling af aan het Conservatorium van Amsterdam. In het Bimhuis liet ze materiaal horen van 'Unraveler', haar nieuwe en tweede album, dat bij Dox Records uitkomt. Hoe divers van stemming de stukken ook waren, de uitvoeringen getuigden ieder voor zich van Zirinas totale betrokkenheid bij het instrument en haar kristalhelder gitaargeluid. Ella houdt van spelen, ontdekken en nieuwe oplossingen vinden. Bij haar is er geen angst voor het onbekende, maar is het onbekende een uitdaging. Haar herkenbare stijl en toewijding maken haar tot een van de belangrijkste nieuwe jazzgitaristen van Nederland.

Het **Tijs Klaassen Kwintet** maakte al twee albums: 'Clavius' (2019) en 'Nostalgia' (2022). Deze avond presenteerde het zijn nieuwe, derde album 'Adhocism'. De albumtitel is volgens Tijs 'een metafoor voor hoe wij als band spelen'. De term 'adhocisme' komt uit Charles Jencks' boek 'Adhocism: The Case for Improvisation' (1972) en wordt door hem gebruikt in de context van de architectuur. Pragmatisme is in zijn ogen belangrijker dan regelgeving. Beknopt gezegd komt het erop neer dat je op een nieuwe manier met een situatie moet omgaan om een probleem snel en efficiënt op te lossen.

Tijs Klaassen is een contrabassist van wie veel verwacht wordt. Hij speelt dynamisch en overtuigend, en is gemakkelijk herkenbaar, ongeacht het genre. Tijs is een verhalenverteller. Hij gebruikt echter geen woorden, maar zijn instrument. Zijn verhalen zijn uit het leven gegrepen.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Ella Zirina. (Foto: Milan Popov)

Tijs Klaassen. (Foto: Milan Popov)

Hoewel de leden van het kwintet jong zijn, werken ze al lang samen. Ze treden kordaat en overtuigend voor het voetlicht. Ze voelen zich thuis in het grensgebied tussen jazz, elektronica en vrije improvisatie. Hun muziek eist de aandacht op en houdt die gemakkelijk vast. Het kwintet is zonder twijfel het perfecte vehikel voor Klaassen. Hij voelt zich er prettig in en uit zich vrijelijk. Ook de andere muzikanten maakten een overtuigende indruk. Het was duidelijk dat zij het optreden als een uitdaging ervoeren. Dat leverde spannende en interessante muziek op.

Milan Popov

VARIA

Eerste namen So What's Next

Uit marketingoogpunt onthullen steeds meer jazzfestivals tegenwoordig in stappen hun programma. So What's Next ook. Vijf namen uit de programmering voor de komende, twaalfde, editie zijn recentelijk bekendgemaakt: gitarist Al Mi Meola, saxofonist Branford Marsalis. Saxofoniste Lakecia Benjamin, Dulfer! Total Response en Michelle David & The True Stones. Het festival is van 1 tot en met 3 november in Eindhoven.

Jazzbulletin 131 is uit

Het juninummer van Jazzbulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief, is uit. Op de voorkant prijkt bassist Charles Mingus. Binnenin vertellen Wim en Ria Wigt hoe het was om met hem op tournee te gaan. Verder in dit nummer onder meer een interview met bassiste Veerle van der Wal, deel één van de lange loopbaan van Loek Dikker, een herdruk van een verhaal van Ruud Kuyper over tien jaar moderne jazz in Nederland, het levensverhaal van drummer Marcel Serierse en een verhaal over de excentrieke saxofonist Barry Block.

Maak gratis kennis met Jazzbulletin:

<https://tinyurl.com/3dsdw44c>

Scott Hamilton/Rein de Graaff live

Op 7 juni jl. trad saxofonist Scott Hamilton op tijdens het festival Elbjazz in Hamburg, samen met onder anderen Rein de Graaff op piano. Televisiezender Arte nam het concert in de Schiffbauhalde op en zette een dik uur op internet.

Bekijk het concert hier:

<https://tinyurl.com/2xnbb8bs>.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Vlnr: Julien Tassin, Chris Joris en Manuel Hermia.
(Foto: Pascal Ducourant)

Zes nieuwe tournees JazzLab

Het Wajdi Riahi Trio, het Meral Polat Trio, Julien Tassin + Tassin/Hermia/Joris, The Rising Moon, Bodem en The Easywood gaan in het seizoen 2024 – 2025 onder de vlag van JazzLab door België toeren. Van crossovers tussen stijlen en continenten, naar combinaties van generaties, en afwisselingen tussen structuur en vrijheid, het zit er allemaal in, belooft de concertorganisator. Elk seizoen trekt JazzLab door Vlaanderen en Brussel met acht à tien tournees. Die tournees brengen een combinatie van aanstormend talent, nieuwe creaties en vaste waarden met pittige projecten tot bij een breed publiek. Het komend seizoen is het 31ste van JazzLab.

Toevoeging Jazzflits 420: Modern Jazz Quartet

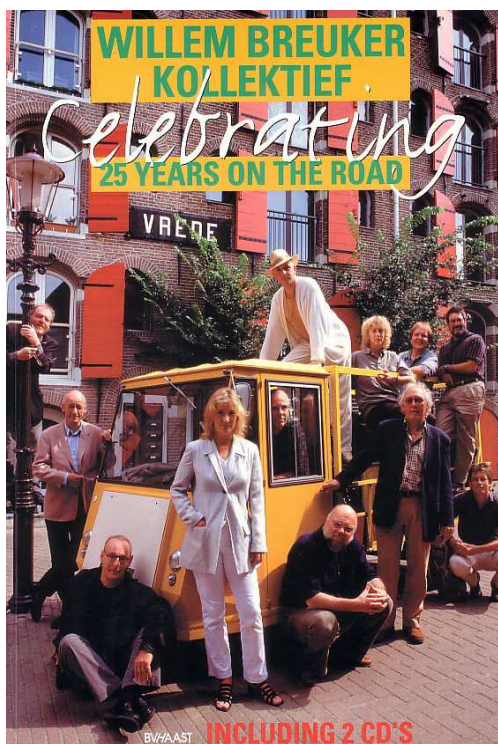
In Jazzflits 420 stond een verhaal over een nachtconcert van het Modern Jazz Quartet in het Amsterdamse Citytheater, georganiseerd door Paul Acket (oktober 1961). Acket maakte geen gebruik van het hoofdstedelijke Concertgebouw, zoals voor de nachtconcerten met jazzartiesten jarenlang gebruikelijk was geweest. Bert Vuijsje stuurde ons een afdruk van nummer zeven van Jazz Nu (1979). Daarin staat het verslag van een interview dat hij samen met Frans van Leeuwen met Paul Acket had. Acket legt uit dat hij het Citytheater gebruikte, omdat zijn collega Lou van Rees dat seizoen een exclusief contract met het Concertgebouw had voor zes nachtconcerten: "Het idee dat ik hem nota bene aan de hand had gedaan. (--) Nachtconcerten waren toen een enorme mode, er kwam veel meer publiek op af dan op avondconcerten. Ik zat dus ergens vast. (--) Toen kwam ik opeens op het idee van het Citytheater. Ik denk: nu heb ik je, want daar gaan 1.800, 1.900 mensen in, en zo heb ik de zaak doorbroken. Ik heb toen een stuk of drie, vier concerten in het Citytheater gedaan, de Jazz Messengers, het Modern Jazz Quartet en Dave Brubeck, geloof ik, en toen kreeg ik prompt een brief van het Concertgebouw dat de overeenkomst met Van Rees geannuleerd was, dat ik het nu wel 's nachts kon krijgen (lacht). Het Concertgebouw was uiteraard gezelliger, je had dat podium waar ook mensen op zaten, de ambiance was beter. (--) Ik heb het ze ontzettend kwalijk genomen dat ze zo'n deal hebben kunnen maken met één impresario."

Tutu Puoane en Bert Joris op Gents festival Jazz in 't Park

Zangeres Tutu Puoane en trompettist Bert Joris treden op tijdens het gratis toegankelijke festival Jazz in 't Park. Ook onder anderen het Julien Tassin Quartet, het Tomer Cohen Trio, Elliot, Compro Oro, het Igor Senderov Quartet en ECHT! zijn van de partij, zo werd begin juni bekendgemaakt. De 31ste editie van het festival vindt van donderdag 5 tot en met zondag 8 september in Gent plaats. Ook de finale van de B-Jazz International Contest maakt onderdeel van het aanbod uit. Daarin nemen twee Belgische en vier internationale bands het tegen elkaar op. Hun optredens zijn verdeeld over de donderdag, vrijdag en zaterdag.

Meer info over het programma:

<https://tinyurl.com/bcda5wm>

GEVRAAGD

Lezer Rob Jansen is op zoek naar een opname van het concert dat de **Vandermark 5** op 12 juli 2002 tijdens het North Sea Jazz Festival gaf. De registratie werd in februari 2003 via de radio uitgezonden door waarschijnlijk de VPRO. Jansen heeft de laatste drie stukken al in zijn bezit, maar wil graag de hele uitzending hebben. Ook zoekt hij het boek '**Willem Breuker Kollektief, Celebrating 25 years on the road**' (1999), waarbij twee cd's gesloten zijn. Kunt u uw medelezer helpen? Dan horen wij dat graag via ons mailadres: jazzflits@gmail.com.

JAZZ IN BEELD MODERN JAZZ QUARTET

MJQ-drummer Connie Kaye (links) en bassist Percy Heath (rechts) oriënteren zich op het buffet.

Percy Heath (links) en vibrafonist Milt Jackson (rechts) in gesprek met enige notabelen.

Op 19 en 20 oktober 1957 vonden in Donaueschingen de **Donaueschinger Musiktage für zeitgenössische Tonkunst** plaats. Het jazzprogramma op dag twee was samengesteld door Joachim-Ernst Behrend. Hij had onder meer het Modern Jazz Quartet uitgenodigd voor een optreden in de Stadthalle. De vier Amerikanen mochten die dag ook een vorkje met de notabelen mee prikken tijdens een buffet in Schloss Donaueschingen. De Musiktage worden nog steeds georganiseerd. De eerste editie van de inmiddels driedaagse was in 1921. Het is 's werelds oudste nog bestaande festival voor eigentijdse muziek. (Foto's: Willy Pragher, Landesarchiv Baden-Württemberg)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

STANLEY TURRENTINE (I) (1934 – 2000)

Saxofonist Stanley William Turrentine werd geboren op 5 april 1934 in Hill District, Pittsburgh, Pennsylvania. Hij overleed op 12 september 2000 in New York City. Het verhaal over de levensloop en muzikale loopbaan van 'The Sugar Man' biedt zoveel stof dat we het in twee delen vertellen. In deze Jazzflits volgen we hem tot en met 1971.

Stanley William Turrentine was een Amerikaanse tenorsaxofonist. Soms speelde hij ook fluit. Hij mengde jazz met blues, rock, rhythm and blues en pop. Mijn steekkaarten bevatten minstens 150 albums met Turrentine, allemaal opgenomen tussen 1951 en 1999. Een deel onder eigen naam, een deel als 'sideman'.

Turrentine werd geboren op 5 april 1934 in Hill District, Pittsburgh, Pennsylvania. We beginnen dit verhaal met een stukje sociale geschiedenis over deze wijk, waar een grote zwarte gemeenschap woont. Pittsburgh zelf telt nu 300.000 inwoners. In het Hill District leeft 40% van de bewoners onder de armoedegrens en slechts 6% van de bevolking is wit. Pas in 2013 kwam er een supermarkt. Tot in december 2010 was er zelfs geen apotheek.

Op 4 april 1968 werd Martin Luther King vermoord in Memphis, Tennessee. Daags nadien brak in het Hill District een oproer uit, een week lang duurden de plunderingen en het vandalisme. Die relschoprij heeft de zwarte gemeenschap geen deugd gedaan.

Nadien is een grote renovatiebeweging gestart. Omwille van stadsontwikkeling werden hele wijken afgebroken, ook legendarische jazzclubs. Duizenden zwarten werden letterlijk verdreven. Wel is het New Granada Theater gerestaureerd. Grootheden als trompettist Louis Armstrong en zangeres Ella Fitzgerald traden er op. The Pittsburgh Courier kroonde Duke Ellington in 1932 als 'The King Of Jazz'. The Crawford Grill in het Hill District was het epicentrum voor jazz, een 'black and tan'-club. Alle jazzgroten traden daar op. Door de afbraak van die club verdween een belangrijke ontmoetingsplaats voor wit en zwart.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Stanley Turrentine op een publiciteitsfoto uit 1976.

In 2018 verscheen de jazzdocumentaire van producer-jazzgitarist Marty Ashby (°1961): 'We Knew What We Had: The Greatest Jazz Story Never Told'. Hij bekommert zich al veertig jaar om het jazzleven in Pittsburgh. Heel wat latere jazzreuzen zijn in die stad of in de nabije buurt geboren of gestudeerd: Earl Hines (1903-1983), Mary Lou Williams (1910-1981), Roy Eldridge (1911-1989), Kenny Clarke (1914-1985), Billy Eckstine (1914-1993), Art Blakey (1919-1990), Erroll Garner (1921-1977), Johnny Costa (1922-1996), Ray Crawford (1924-1997), Walt Harper (1926-2006), Ray Brown (1926-2002), Tommy Turrentine (1928-1997), Grassella Oliphant (1929-2017), Dakota Staton (1930-2007), Ahmad Jamal (1930-2023), Stanley Turrentine (1934-2000), Beaver Harris (1936-1991). Zijn nog onder de levenden: Joe Negri (°1926), George Benson (°1943), Roger Humphries (°1944), Jeff Tain Watts (°1960) en Sheryl Bailey (°1966).

Stanley Turrentine (ST) groeide in Hill District op in een muzikale familie. Zijn oudere broer Tommy was trompettist en speelde in de jaren veertig een tijdje in het orkest van Billy Eckstine. Een andere broer Marvin (1944-2002) speelde drums. Vader Thomas Turrentine Sr. (+1981) was saxofonist eind jaren dertig bij de Savoy Sultans van altsaxofonist Al Cooper. Moeder Rosetta speelde piano.

Stanley leert eerst cello en viool, pas daarna tenorsax. Hij leert veel van saxofonist Illinois Jacquet (1922-2004), die de twaalfjarige Stanley op tenorsax aanmoedigt. ST moest veel luisteren naar de grootse saxofonisten bij de zwarte orkesten: Don Byas (1912-1972), Ben Webster (1909-1973), Lester Young (1909-1959) en Coleman Hawkins (1904-1969). (Byas en Webster stierven in Amsterdam.)

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1943** poseren enkele jeugdige muzikanten voor een foto in de studio van de KDKA-radio in Pittsburgh: Stanley en Tommy Turrentine, Willie Love en een onbekende saxofonist en pianist.

Tijdens hun schooltijd treden ze op in de Perry Bar. Op zijn zestiende reist Stanley met een bigband van Earl Bostic.

In **1951**, hij is dan zeventien jaar oud, is Turrentine met pianist Ray Charles in het orkest van bluesman Lowell Fulson. Uit hetzelfde jaar dateren vier nummers met het orkest van Ray Charles in Los Angeles. Na Fulson trok Turrentine naar Cleveland en trad er op met pianist Tadd Dameron (1917-1965).

In **1953** en 1954 speelt Turrentine mee op enkele titels voor het King-label. In **1954** volgt ST John Coltrane op in het orkest van Earl Bostic.

Stanley's muzikale vorming ging er geweldig op vooruit tijdens zijn militaire dienst van **1956-1958** bij de 158th Army Band. Hij verlaat de R & B-bands en verdiept zich in moderne jazz.

Na zijn afzwaaien vond ST direct een job bij het kwintet van drummer Max Roach. Dat zat zo. In maart **1959** in Pittsburgh kwam het tot een knallende ruzie tussen de muzikanten van Roach, drank en vrouwen bleken de oorzaak. Trompettist Booker Little, saxofonist George Coleman en bassist Art Davis lieten Max in de steek tijdens een clubconcert. Zijn formatie werd aan de deur gezet. Gelukkig kon Roach een beroep doen op de broers Tommy en Stanley Turrentine en trombonist Julian Priestler. Ze speelden in het hotel waar ze verbleven en konden zo genoeg geld verzamelen voor een terugreis naar New York. De witte bassist Bob Boswell, ook uit Pittsburgh, werd toegevoegd.

Roach was van 1962 tot 1970 getrouwd met zangeres Abbey Lincoln. Een toffe plaat is 'Abbey Is Blue' (1959, Riverside, OJC 069). Opgenomen met de broers Turrentine. Het nummer 'Afro blue' is top. Succes werd haar niet gegund. Abbey's plaat werd ondergesneeuwd door 'Take five' van pianist Dave Brubeck met Paul Desmond (altsax), Gene Wright (bas) en Joe Morello (drums), opgenomen op 1 juli 1959 in de Columbia studio's in Los Angeles. Dat nummer werd dagelijks wel ergens op de radio gedraaid.

In april 1959 wilde de platenfirma Mercury een 'hifi battle' tussen de drummers Buddy Rich en Max Roach. Het is de [vervolg in de rechterkolom...](#)

Turrentine met zijn vrouw Shirley Scott op een platenhoes.

periode van de opkomst van de stereo. Roach wilde wel, op voorwaarde dat zijn musici mochten meespelen. Het werd het album 'Rich Versus Roach' (Mercury MG 20448), met onder anderen Stanley en Tommy Turrentine.

Begin **1960** komt het pianoless kwintet 'Max Roach Plus Four' naar Europa met de broers Turrentine, Julian Priestler (trombone), Bobby Boswell (bas) en Max Roach. Op zaterdagavond 30 januari 1960 geeft de groep een concert in het Kursaal Scheveningen, waarvan Vara-opnamen bestaan. Meteen daarna volgt een nachtconcert in het Concertgebouw, Amsterdam.

Op 2 februari is het kwintet in het Stadtstheater in Lausanne ('Swiss Radio Days', TCB 2352/2372), op 5 februari in de Fruchthalle in Kaiserslautern ('Long As You're Living', Enja 4074). Op 1 en 2 maart is het Max Roach Quintet in de Barclay Studios ('Parisian Sketches'). 'Live at the Alhambra' in Parijs is een ORTF-video van het concert van 12 maart 1960. Was er geen tussenstop in België?

Een engagement in Panama bracht Turrentine samen met orgeliste Shirley Scott (1934-2002). Ze trouwden en hun huwelijk hield stand van 1960 tot 1971. Met Shirley nam hij enkele platen op: 'Dearly Beloved' (1961), 'Hip Soul' (1961), 'Hip Twist' (1961), 'The Soul Is Willing' (1963), 'Never Let Me Go' (1963), 'Soul Shoutin' (1963), 'Blue Flames' (1964), 'Let It Go' (1966), 'Common Touch' met daarop Bob Dylan's 'Blowin' in the wind' (1968) en 'Soul Song' (1968). In de loop van 1960 verhuist het koppel Turrentine/Scott naar Philadelphia. ST gaat zich daar toeleggen op de 'soulful organ sound'. Ze raken bevriend met orgeliste Jimmy Smith.

In de jaren zestig had Stanley succes met zijn debuutalbum 'Stan The Man Turrentine' (januari 1960), en met 'Up At Min-ton's' met gitarist Grant Green (1961) en 'Never Let Me Go' (1963). Buiten de jazzwereld werd hij bekend met zijn compositie 'Sugar'. Luister hier naar een versie van 'Sugar' uit 1971: <https://tinyurl.com/yrvu7p9z>

vervolg op de volgende pagina linksboven...

Op 18 juni 1960 neemt ST voor Blue Note zijn eerste plaat op als leider. Op die succesplaat 'Look Out!' zijn pianist Horace Parlan, bassist George Tucker en drummer Al Harewood de perfecte begeleiders (Blue Note 46543). Op dat album staat 'Little Sheri' voor Stanley's dochter. Een maand later speelt ST met het Horace Parlan Quintet op 'Speakin' My Piece'.

In het voorjaar 1960 had Turrentine voor Alfred Lion al enkele Blue Note's opgenomen: met trompettist Dizzy Reece ('Comin' On') en met Jimmy Smith ('Midnight Special', 'Back At The Chicken Shack', en 'On The Sunny Side').

Ook op andere platen is ST duidelijk aanwezig: bij pianist Duke Jordan ('Flight To Jordan', 1960), bij drummer Art Taylor ('A.T.'s Delight', 1960), bij gitarist Kenny Burrell ('Midnight Blue', 1963 en Freedom, 1964), bij trompettist Donald Byrd ('Up With Donald Byrd', 1964), bij pianist Duke Pearson ('The Right Touch', 1967) en bij pianist Horace Silver ('Serenade To A Soul Sister', 1968). En bij orgelist Jimmy McGriff ('Electric Funk', 1969).

Speciaal is 'Stanley Turrentine with The 3 Sounds' (Gene Harris, Andrew Simpkins, Bill Dowdy, 1960). Met daarop een mooie 'Willow weep for me' van tien minuten. Het nummer is hier te beluisteren: <https://tinyurl.com/5n7854ns>.

Op 23 februari **1961** kunnen Turrentine en gitarist Grant Green (1935-1976) helemaal los gaan in Minton's Playhouse, niet gebonden aan de studio-tijdslimieten ('Up At Minton's Vol 1, Vol 2', Blue Note 84069 en 84070).

In december 1961 is ST bij 'Les McCann Ltd. In New York, Live at the Village Gate' (Pacific Jazz).

Eind jaren zestig zijn pianist Les McCann en Turrentine in de Tropicana, Los Angeles ('Les Is More', Night Music 91591).

Op 2 januari **1962** neemt Turrentine met Les McCann zijn 'That's Where It's At' op, nobele soul jazz (Blue Note 84096). Op 20 januari 1962 is tenorsaxofonist Ike Quebec met collega Turrentine bij Rudy van Gelder voor zijn plaat 'Congo Lament', een compositie van trombonist Bennie Green, heruitgegeven als 'Easy Living'.

'Prayer Meetin' is Jimmy Smith met Stanley Turrentine, 'a delight from start to finish', aldus Steve Leggett (8 februari 1963, Blue Note 84164).

Op 4 september **1964** speelt Turrentine [vervolg in de rechterkolom...](#)

Stanley Turrentine: 'The Sugar Man' (CTI Records).

zijn twaalfde Blue Note, 'Mr. Natural' met trompettist Lee Morgan, pianist McCoy Tyner, bassist Bob Cranshaw en drummer Elvin Jones, met daarop 'Can't buy me love' van Beatles John Lennon en Paul McCartney En 'Shirley', een compositie voor Stanley's vrouw (Blue Note LT 1075).

Luister hier naar 'Can't buy me love' (1964):
<https://tinyurl.com/2227yy7d>

Het optreden op 23 september **1964** van Shirley Scott en Stanley Turrentine in de Front Room, Newark, NJ is uitgegeven als 'The Great Live Sessions' (ABC Impulse 9341-9342).

Opnamen van 5 december 1964 uit die Front Room zijn van Shirley Scott, als 'Queen Of The Organ', met hierop Stanley's eerste hoogtepunten (Impulse! A-81).

'Blue Note Plays Burt Bacharach' is een lichtvoetige plaat met tweemaal ST, 'Walk on by' en 'What the world needs now is love' (juli 1966, Blue Note 77370). In februari **1968** is ST bij het Horace Silver Quintet voor 'Serenade To A Soul Sister' (Blue Note 94322). Op 20 oktober 1968 zijn Turrentine en Shirley Scott in het Spectrum, Philadelphia tijdens het derde Quaker City Jazzfestival.

In **1970**, in zijn periode tussen Blue Note en CTI, neemt Turrentine elf nummers op voor Liberty Records in Hollywood, uitgebracht door Jerry Swamp Dogg Williams (SDEG 1962).

Stanley voelt zich aangetrokken tot de jazzfusion en tekent een contract bij Creed Taylor's CTI-label. Hij moet veel kritiek slikken wegens zijn te commercieel getinte platen.

Zijn debuut voor CTI in november 1970 was 'Sugar', met Freddie Hubbard (trompet), Lonnie L. Smith Jr. (piano), George Benson, Butch Cornell (orgel), Ron Carter, Billy Kayle (drums). BGO 1345 (een heruitgave op dubbel-cd) bevat 'Sugar' (CTI 6005), 'Gilberto With Turrentine' uit **1971** met Toots Thielemans op twee nummers (CTI 6008) en 'Salt Song' (CTI 6010).

Erik Carrette (wordt vervolgd)

Voor hun medewerking dankt de auteur Joe Baxter (Ronnie Scott's), Kei Akagi, Alan Westby, Greg Skaff en Jos Demol (Jazz'Halo).

JAZZWEEK TOP DRIE

10 juni 2024

1 Nick Finzer

Legacy: A Centennial Celebration
Of J.J. Johnson (Outside In Music)

2 Monty Alexander

D-Day
(PEEWEE!)

3 Charles McPherson

Reverence
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Jan-Wouter Alt, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J.

• Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 juni 2024

[Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:](#)

FERGUS MCCREADIE

Stream (Edition Records)

[Jacek Brun, www.jazz-fun.de:](#)

YELENA ECKEMOFF

Romance Of The Moon (L&H Production)

[Bega Villalobos, In&OutJazz:](#)

FEDERICO CALCAGNO OCTET

Mundus Inversus (Habitable Records)

[Mike Flynn, Jazzwise:](#)

GARY HUSBAND Songs Of Love And Solace (BFD)

[Kateryna Ziabliuk, Meloport \(Ukraine\):](#)

UIVO ZEBRA & HORNS

Sombras (Eigen Beheer)

[Krzysztof Komorek, Donos kulturalny:](#)

THE BEAT FREAKS & RALPH ALLESI

Mechanics Of Nature (self-released)

[Jan Granlie, salt-peanuts.eu:](#)

KALUZA QUARTETT

Jack (Aut Records)

[Christine Stephan, Jazzthetik:](#)

BRAD MEHLDAU

After Bach II & Après Fauré (Nonesuch/Warner)

[Dick Hovenga, Written in Music:](#)

JAKE LONG City Swamp (New Soil)

[Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:](#)

WADADA LEO SMITH & AMINA CLAUDINE MYERS

Central Park's Mosaics Of Reservoir, Lake, Paths And Gardens

(Red Hook Records)

[Nuno Catarino, jazz.pt:](#)

JOWEE OMICIL

Spiritual Healing: Bwa Kayiman Freedom Suite

(Bash! Village Records)

[Henning Bolte, freelance:](#)

ALISTAIR PAYNE This Thread Walks (Dox Records)

[Peter Slavid, UK Jazz News \(formerly LondonJazz News, UK\):](#)

ANDREW WOODHEAD

Swing You Sinners (Eigen Beheer)

[Patrik Sandberg, Jazz:](#)

MAGNUS ÖSTRÖM & DAN BERGLUND

e.s.t. 30 (ACT)

[Cim Meyer, All That ...:](#)

GINMAN/BLACHMAN/DAHL

What's To Come (Storyville)

[Lars Mossefinn, Dag og tid:](#)

FLUKTEN

Flukten (Odin)

[Matthieu Jouan, citizenjazz.com:](#)

ART TATUM

Jewels In The Treasure Box (Resonance Records)

[Axel Stinshoff, Jazz thing:](#)

REBECCA TRESCHER TENTET

Pieces (Enja)

[Luca Vitali, Giornale della Musica:](#)

ROBERTO NEGRO & L'ENSEMBLE INTERCONTEMPORAIN

Newborn (Parco della musica records)

[Yves Tassin, JazzMania:](#)

LOUISE VAN DEN HEUVEL

Sonic Hug (W.E.R.F. Records)

[Jos Demol, jazzhalo.be:](#)

TGB Room 4 (Clean Feed)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)